sledky zfalšoval! – Ale tato kritika už směřuje k autorům originálu, nikoliv k jeho českému překladu, – a do této recenze tedy de facto nenáleží.

Je třeba všem tvůrcům tohoto velkého díla poděkovat a poblahopřát jim.

J. ŠMARDA SEN.

* Masarykova univerzita, Brno 2009, 871 s. Redakce českého překladu J. Relichová

Jedenácté číslo teatrologického sborníku*

Teatrologická řada sborníku prací Filozofické fakulty Masarykovy univerzity dospěla ke svému jedenáctému číslu, které je v mnohém výjimečné. Předně vychází jako recenzovaný časopis s novou redakční radou, v níž vedle pracovníků Kabinetu divadelních studií při Semináři estetiky FF MU zasedli také teatrologové z dalších domácích institucí (JAMU a Moravské zemské muzeum), ale i ze zahraničí (Slovensko a Kanada). Nové je i složení redakce, v níž působí Andrea Jochmanová, Eva Stehlíková a Libor Vodička. Překvapení třetí, tentokrát bohužel smutné: číslo je věnováno in memoriam Pavlu Kleinovi.

Eva Stehlíková v úvodním slově vysvětluje koncepci celého svazku, zvláště pak příspěvky věnované Pavlu Kleinovi (1975-2007). Z otištěného životopisu, bibliografie i recenze jeho disertační práce je podle profesorky Stehlíkové zřejmé, že šlo o nadějného teatrologa, který byl také „nesmírně schopný a inspirativní, koncepčně myslící organizátor a výborný pedagog".

Jádro sborníku tvoří sedm statí zařazených do rubrik Metodologie, Studie a Prostor pro hosta. Z metodologického semináře, který uspořádal Kabinet divadelních studií 18.-19. září 2008, vytěžili své příspěvky Jan Císař a Bořivoj Srba. Císařův text nazvaný *Paměť divadla* se věnuje otázce, jak se teatrologie podílí na utváření paměti společnosti a jaké je v tomto procesu místo divadelní antropologie. Bořivoj Srba ve své stati komentuje metodologickou problematiku studia druhově a žánrově povahy soudobého českého dramatu a divadla, zvláště pak tzv. historickou poetiku. Oba metodologické pohledy účelně doplňuje příspěvek Pavla Janouška, jenž se zabývá subjektivitou literárních dějin, tedy tím, jak se v literárněhistorickém textu projevuje interní autorský subjekt jako projekce a stylizace „autorského já" do struktury výpovědi.

Oddíl Studie otevírá příspěvek Davida Drozda, jenž analyzuje dvě různé režijní interpretace Aischylovy slavné hry Oresteia, o něž se pokusil Miloš Hynšt v letech 1962 (Státní divadlo Brno) a 1980 (Slovácké divadlo Uherské Hradiště). Moravskému divadlu se věnuje také Martina Musilová. Zabývá se vlivem Brechtovy divadelní poetiky na herectví Mahenovy činohry v Brně v letech 1959-1969, tedy v době, kdy na prvním brněnském jevišti působili například Rudolf Jurda, Josef Karlík a Vlasta Fialová. Exotické téma naopak reprezentuje text Šárky Kysové, která se zaměřuje na staroindické divadelní umění v 5. století n. l., konkrétně na analýzu Kalidásova *Ztraceného prstenu* z hlediska teorie rasy.

V rubrice Prostor pro hosta podnikl výlet za mimoevropským divadlem Ondřej Hýbl. Student prezenčního doktorského studia divadelní vědy na Osaka University v Japonsku pojednal o historii a typologii japonské klasické frašky kjógen, jíž se věnuje také prakticky jako herec při spolupráci s kjótským hereckým rodem Šigejama Sengoró. V oddílu Miscelanea stojí za pozornost recenze Libora Vodičky na monografii Bořivoje Srby o dramatické tvorbě Ludvíka Kundery *Více než hry* (Brno 2006). Vodička oceňuje zejména logický a systematický výklad, současně objektivně upozorňuje také na některé problematické rysy autorovy záslužné a obsáhlé práce.

Jedenácté číslo teatrologického sborníku Filozofické fakulty Masarykovy univerzity představuje široký záběr výzkumných aktivit brněnských divadelních vědců. Vyznačuje se pečlivou redakcí a reprezentativním výběrem inspirativních příspěvků i autorských osobností.

D. KROČA

* Sborník prací Filozofické fakulty MU, roč. 2008, řada teatrologická (Q), č. 11. Brno: Masarykova univerzita, 2008, 202 s.